

Det er ikke hensigten med den foreslåede lovændring, at enhver uregelmæssighed i kontrolforløbet skal medføre påbud om indstilling af virksomheden. Imidlertid har tilsynsmyndighederne efter gældende lovgivning ingen umiddelbare sanktionsmuligheder i de tilfælde, hvor kontrollen er uigennemførlig.

Efter lovforslagets § 5, stk. 3, vil Sundhedsstyrelsen fremover på en begrundet mistanke om fare for patienterne kunne påbyde en sundhedsperson at begrænse eller indstille sin virksomhed, hvis vedkommende ikke efterlever de påbud, der er opstillet for pågældendes virksomhedsudøvelse. Påbudet gælder, indtil de påkrævede oplysninger foreligger eller pålagte kontrolforanstaltninger efterleves, jf. nedenfor.

Et påbud efter § 5, stk. 3, om at indstille virksomheden helt eller delvist vil for så vidt angår fremskaffelse af oplysninger indebære, at sundhedspersonen ikke må udøve virksomhed – helt eller delvist – før de nævnte oplysninger er Sundhedsstyrelsen i hænde, dvs. påbudet bortfalder, når styrelsen har modtaget oplysningerne. For så vidt angår medvirken ved undersøgelser gælder påbud om indstilling af virksomheden helt eller delvist, indtil sundhedspersonen har gennemført og afsluttet den ønskede undersøgelse. Ved kontrolforanstaltninger vil et påbud om at indstille virksomheden efter stk. 3 gælde for en vis periode, indtil sundhedspersonen har dokumenteret stabilitet i kontrolforløbet, dvs. har vist, at vedkommende evner at medvirke ved f.eks. uvarslet urinkontrol. Der vil i disse tilfælde være tale om en sundhedsperson, der har misligholdt tidligere aftalte forløb om kontrol og overtrådt påbud i medfør af stk. 2 om medvirken til sådanne. Det vil derfor ikke være tilstrækkeligt, at vedkommende blot medvirker ved én enkelt kontrol, for at påbudet ophører. Påbudet skal således fuldt ud – over en vis periode – efterleves, før virksomheden må genoptages. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.

Ifølge § 5, stk. 4, kan Sundhedsstyrelsens afgørelser i medfør af stk. 2-3 indbringes for Sundhedsministeriet, der kan beslutte, at en sådan indbringelse skal have opsættende virkning. Af hensyn til sundhedspersonens retssikkerhed findes det væsentligt, at Sundhedsstyrelsens afgørelser på disse områder kan indbringes for Sundhedsministeriet, der forudsættes at behandle sagerne inden for en relativ kort tidsramme. En klage til Sundhedsministeriet vil normalt ikke have opsættende virkning. Baggrunden herfor er hensynet til patienternes sikkerhed, jf. at anvendelse af § 5 forudsætter fare for patienterne. Endvidere bemærkes, at Sundhedsministeriet ikke ved behandling af klagen

vil have mulighed for at tage stilling til Sundhedsstyrelsens sundhedsfaglige vurdering af sagen.

Sundhedsministeriet forudsættes ved sin vurdering af sagen at tage stilling til, om der foreligger en sådan begrundet mistanke, at påbud kan udstedes, samt om pålagte kontrolforanstaltninger står i et rimeligt forhold til det omdiskuterede sygdoms- eller misbrugsforløb, dvs. at der bør være proportionalitet mellem sundhedspersonens sygdom eller misbrug og det påbud, der udstedes.

Såfremt et påbud om at indstille virksomheden helt eller delvist efter stk. 3 ikke efterleves, kan dette i medfør af § 5, stk. 5, danne grundlag for en autorisationsfratagelse ved domstolene, jf. centralstyrelseslovens §§ 6-9.

En autorisationsfratagelse vil typisk ske "indtil videre", hvilket i praksis vil sige, at når de forhold, der begrundede fratagelsen ikke længere er til stede, kan sundhedsministeren give den pågældende sundhedsperson tilladelse til at generhverve autorisationen, jf. centralstyrelseslovens § 11. Det vil sige, at når vedkommende sundhedsperson har indstillet sin virksomhed helt eller delvist, kan den pågældende generhverve sin autorisation.

Til nr. 5.

§ 5 a vedrører sager om sundhedspersoners manglende faglige kompetence og er et supplement til de gældende bestemmelser herom i centralstyrelsesloven.

§ 5a, stk. 1, hvorefter Sundhedsstyrelsen kan kræve autoriserede sundhedspersoner oplysninger til brug for vurdering efter stk. 2 - 3, der er nødvendige for at gennemføre tilsynet, svarer til hvad der fremgår af de enkelte autorisationslove, men efter gældende lovgivning er der ingen sanktionsmuligheder forbundet med, at en sundhedsperson ikke bidrager til at oplyse en sag om vedkommendes egen faglige virksomhedsudøvelse.

Efter forslaget § 4, stk. 2, jf. § 25, vil sundhedspersoner fremover kunne straffes med bøde, hvis de ikke afgiver de oplysninger, som Sundhedsstyrelsen finder nødvendige som led i det generelle tilsyn med sundhedspersoner.

Når sanktionen ved en overtrædelse af § 5a, stk. 1, kan være fratagelse af autorisationen, og ikke idømmelse af bøde skyldes det, at lovforslagets bestemmelse netop tager sigte på at undersøge en aktuel faglig inkompetence efter § 5a, stk. 2-3, hvilket i mangel af viden om de faglige forhold nødvendiggør en sanktion, der er målrettet mod en begrænsning af erhvervsudøvelsen.